

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelů **a) E. C., b) nezl. M. C., c) nezl. V. C.**, zastoupeni Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem v Černošicích, Školní 1238, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004, č. j. 47 Az 582/2003 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004, č. j. 47 Az 582/2003 – 33, byla zamítnuta žaloba stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 3. 2003, č. j. OAM-6772//VL-10-P13-2001, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelům podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že důvody, které stěžovatelé ve správním řízení tvrdili, nelze podřadit pod žádný z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu, neboť jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatelé nejsou ani rodinnými příslušníky osoby, které byl azyl udělen. Osobní poměry stěžovatelů a situace v oblasti dodržování lidských práv v zemi jejich původu byly dostatečně zjištěny a stěžovatelé neuvedli žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu

z humanitárních důvodů. Ministerstvo postupovalo v souladu s § 91 zákona o azylu, když v případě stěžovatelů neshledalo existenci překážek vycestování, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení nelze učinit závěr, že by stěžovatelé náleželi k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky ve smyslu citovaného ustanovení. Stejně tak krajský soud existenci těchto v zákoně taxativně vyjmenovaných překážek vycestování u stěžovatelů nezjistil. K námitce stěžovatelů vznesené v obecné poloze, že nebyl úplně zjištěn skutečný stav věci, krajský soud konstatoval, že ministerstvo před vydáním napadeného správního rozhodnutí dostatečným způsobem zjistilo skutkový stav, rozhodnutí vyplývá ze zjištěných podkladů a je dostatečně odůvodněné.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedli, že důvod jejího podání spatřují v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé namítali, že řízení vedené ministerstvem v jejich věci trpí vadou, spočívající v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, která mohla ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit. Ministerstvo porušilo § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v odůvodnění rozhodnutí popisuje pouze skutečnosti zjištěné z výpovědí stěžovatelky a) a skutečnosti, které zjistilo ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 1999, 2000 a 2001 a z databanky ČTK nejsou v odůvodnění vůbec uvedeny a popsány. Rovněž popis úvah, kterými se ministerstvo řídilo při hodnocení důkazů se vztahuje výlučně na hodnocení výpovědí stěžovatelky a). Hodnocení dalších podkladů pro rozhodnutí ministerstvo neprovedlo, a to ani jednotlivě, ani v jejich vzájemné souvislosti s výpovědí stěžovatelky a). Stěžovatelé proto považují rozhodnutí ministerstva za nepřezkoumatelné. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud, když odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje žádné skutečnosti vyplývající ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 1999, 2000 a 2001 a z databanky ČTK, a není proto dostatečně zřejmé, zda se uvedenými podklady zabýval tak, aby mohl učinit závěr, že rozhodnutí ministerstva vyplývá ze zjištěných podkladů a že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Stěžovatelé dále namítali, že obsah správního spisu neodpovídá odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva, resp. že ve správním spise nejsou založeny materiály, na které ministerstvo ve svém rozhodnutí odkazuje, a o kterých tvrdí, že jsou součástí spisového materiálu. Nahlédnutím do správního spisu stěžovatelé zjistili, že pokud se týká uvedených informací a podkladů, jsou součástí spisového materiálu pouze jakási jejich torza. Konkrétně se jedná o první stranu Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 1999, 2000 a 2001 a dále krycí list s názvem „I. ČTK – Informace o zemích Moldavsko“ obsahující pouze tematická hesla. Takovéto materiály nejsou vůbec způsobilé být podkladem pro rozhodnutí. Ani z odůvodnění rozhodnutí ministerstva, ani nahlédnutím do správního spisu neměli stěžovatelé možnost seznámit se s informacemi, na jejichž pozadí ministerstvo rozhodovalo o jejich žádosti o udělení azylu a o existenci překážek vycestování. Stěžovatelé poukázali na to, že existenci překážek vycestování je nutné posuzovat na základě informací aktuálních ke dni rozhodnutí, přičemž ministerstvo vycházelo z podkladů pořízených nejpozději v průběhu roku 2001. Navíc, jak bylo již výše uvedeno, předmětné informace nejsou ve spise řádně založeny v úplném jejich znění. Z důkazů, které si před rozhodnutím ve věci ministerstvo opatřilo, nemohlo správně existenci překážek posoudit. Stěžovatelé se proto domnívají, že provedený způsob dokazování nesplňuje zákonem kladené požadavky na dokazování ve správním řízení. Proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelů učiněná ve správním řízení. Ministerstvo zdůraznilo, že v případě stěžovatelů nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a ani žádná z taxativně vymezených podmínek vyslovení překážky ve smyslu § 91 citovaného zákona. Ministerstvo shromáždilo podklady k případu stěžovatelů, které jsou založeny ve správním spisu a své rozhodnutí řádně odůvodnilo. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé v kasační stížnosti především namítali, že ministerstvo nedostatečně objasnilo důvody, které ho vedly k vydání správního rozhodnutí, čímž porušilo § 47 odst. 3 správního řádu. Na vady ve správním řízení poukazovali stěžovatelé již v řízení před krajským soudem a vytýkané vady pak upřesnili v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v závěru, že správní řízení netrpělo vytýkanými vadami, pro něž by krajský soud měl napadené správní rozhodnutí zrušit. Ministerstvo se zabývalo všemi skutečnostmi, které stěžovatelé v řízení uvedli a ke zhodnocení situace v oblasti lidských práv v Moldavsku užilo několika různých zdrojů informací. V řízení vycházelo zejména z údajů uvedených stěžovateli v žádosti o udělení azylu, v doplněném ručně psaném prohlášení o důvodech žádosti a z protokolu o pohovoru provedeném v souladu s § 23 zákona o azylu. Stěžovatelka a) podrobně vylíčila situaci rodiny a důvody, které ji vedly k odchodu z vlasti. K získání informací o situaci v Moldavsku si ministerstvo opatřilo zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 1999, 2000 a 2001 a informace ČTK. Po provedeném pohovoru měla stěžovatelka a) možnost vyjádřit se k podkladům pro správní rozhodnutí, této možnosti využila a svým podpisem potvrdila, že byla seznámena s obsahem zpráv, že s ním souhlasí a nežádá doplnění. Ministerstvo tak zjistilo skutkový stav věci způsobem a v míře, která mu umožnila učinit závěr, že stěžovatelé nesplňují důvody pro udělení azylu. Nelze proto dovodit, jak tvrdí stěžovatelé, že ministerstvo nezjistilo řádně skutkový stav a že nedostatečně objasnilo důvody, které ho vedly k vydání správního rozhodnutí.

Námitku stěžovatelů, že ani krajský soud neuvedl v odůvodnění rozsudku žádné skutečnosti vyplývající ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 1999, 2000 a 2001, či databanky ČTK, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatelé v žalobě namítali, že ministerstvo při svém rozhodování nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistilo přesně a úplně jeho skutečný stav, neopatřilo si potřebné podklady pro rozhodnutí, neprovedlo šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné a náležité posouzení věci a neodůvodnilo dostatečně své rozhodnutí, čímž porušilo § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, ale toto své obecné tvrzení nijak nekonkretizovali. Stěžovatelé tak pouze obecně namítali nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaných ustanovení uvedli konkrétní argumentaci. Protože krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu vymezeném v žalobě a dospěl k závěru, že ministerstvo vycházelo při svém rozhodování z údajů uváděných stěžovateli, zpráv o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování

lidských práv v Moldavsku a aktuálních informací o situaci v Moldavsku z databáze ČTK. Krajský soud tedy zcela správně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí pouze z hlediska, zda ministerstvo mělo dostatek podkladů pro zjištění skutečného stavu věci, aniž by se musel těmito podklady věcně zabývat.

Stěžovatelé dále namítali, že ve správním spisu nejsou založeny materiály, na které ministerstvo ve svém rozhodnutí odkazuje. Kasační stížnost je v této části nepřípustná, neboť se opírá o důvody, které stěžovatelé neuplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohli (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž platí i pro námitku, že existenci překážek vycestování je nutné posuzovat na základě informací aktuálních ke dni rozhodnutí, přičemž ministerstvo vycházelo z podkladů pořízených nejpozději v průběhu roku 2001, které nejsou navíc ve spise řádně založeny v úplném jejich znění, jelikož stěžovatelé neuplatnili tento důvod v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohli.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovateli podaném návrhu aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu